

עלון מס' 295 | ערב ר"ה תשפ"ד

שלהבת

מיסודו של הגאון ר' שמשון דוד פנקוס זצוק"ל והגאון ר' עזריאל טאובר זצוק"ל

העצמה אישית תורנית

לקבלת העלון במייל יש לשלוח בקשה לכתובת:
e.shalhevet@gmail.com

ברוך דיין האמת

"חייב אדם לברך על הרעה בדעת שלימה ובנפש חפצה כדרך שמברך בשמחה על הטובה, כי הרעה לעובדי ה' היא שמחתם וטובתם, כיון שמקבל באהבה מה שגזר השם, נמצא שבקבלת רעה זו הוא עובד את השם, שהיא שמחה לו"

המומים ומזועזעים על פטירתה הפתאומית

של הרבנית י. נוישטט ע"ה,

האשה שכל כך הרבה נשות ישראל חייבות לה את חייהן.

וכל כך הרבה שלהבות של אור שבזכותה נדלקו.

ת. נ. צ. ב. ה

”וצדיק באמונתו יחיה”

נכתב ע”י תלמידתה הרבנית ר. קליין תחי’ אשת הרב ישראל קליין שליט”א

כבתה השלהבת

השעה שלוש לפנות בוקר.
ממאנים להפנים שאנו חוזרים מהלווייתה של הרבנית היקרה באדם, הרבנית י. ניישטאט ע”ה.
אישה מופלאה, מיזוג נדיר של מח ולב, אהבה ויראה, רכות ועוצמה, נחישות וגמישות,
מיזוג בין היותה אמא בכל רמ”ח ושס”ה, ויחד עם זאת, אמא של כלל ישראל.
מסורה ואוהבת לכל מי שנברא בצלם.
מקדישה את כל חייה לכלל, נותנת עיניה וליבה להיות מיצרה בצרתן של ישראל.
אישה לבעל תלמיד חכם בכל ליבה, סבתא משקיעה, אחות, בת לאביה זצ”ל ולאמה שתבלח”א,
בעלת תפילה נדירה, אשת הגות, בעלת עומק עצום בספרי המהר”ל, החת”ס ועוד...
אישה משכלת.
גם הוציאה ספרים בשנותיה האחרונות.
ספרים שנמכרו באלפי עותקים.
הלב ממאן להאמין שבאמצע הכול, היא איננה איתנו.
מכה קשה וכואבת לכלל ישראל,
בוודאי לארגון שלהבת, אשר היא היתה הרוח החיה, והמנוע שעמד מאחורי הכול.
כתתה רגליה לכל העולם.
ארה”ב, קנדה, אנגליה, אירופה, דרום אפריקה, ואפילו לאוסטרליה הרחוקה היתה מרחיקה נדוד רק בשביל דבר אחד:
להבעיר את השלהבת בליבם של יהודים.
להקשיב, ליעץ, לתמוך ולעודד.
לגודל אסוננו, היא עזבה את העולם בקיצור ימים ושנים,
אך פעליה הרבים יכלו למלא מאות שנות חיים.
אחת הנקודות הייחודיות שהיו בה,
זו נקודת המלכות.
היא היתה מלכה אמיתית.
לא בכדי היא קראה לספריה: מפנינים מכרה, וכתר מלוכה.
היתה מדברת הרבה על אישה כמלכה בביתה.
היתה נראית כך.
ובתור מלכה – לא פחדה מפני איש.
היא היתה השופר שידע לתקוע ולהריע בלי לפחד מאף אחד.
באומץ, בנחישות, ובגאווה!!
המוצר הנדיר הזה, של גאווה יהודית. של חיבור אמיתי לתורה ולמצוות, בלי לגור מפני איש.
בזה, דמתה לאביה הגדול, הגר”ע טאובר, אשר לא פעם התבטא עליה, כי לולי עזרתה, לא היה קם ארגון שלהבת.
היא עמדה לצידי במסירות ובאהבה אינסופיים. וכמו שר’ עזריאל לא פחד להגיד את דבריו, והיה עומד מול בחורי ישיבה ליטאיים ומטיף להם להיראות יותר קרובים למקור... לגדל זקן ופאות, ומול בחורים חסידיים היה מדבר על זמני תפילות,
כך היא –
אמרה מה שאף אחד לא העז להגיד! רק דבר אחד עמד מול עיניה:
רצון האלוקים!

ר’ עזריאל היה נוהג לפרש את מילות התפילה שאנו אומרים בימים הנוראים:
”וּבְכֹן תֵּן כְּבוֹד ה’ לְעַמּוֹ. תְּהַלֵּה לִירְאָיו. וְתִקְוֶה טוֹכָה לְדוֹרְשֶׁיהָ. וּפְתַחֲוֹן פֶּה לְמַיְחָלִים לָךְ.”
בימים עברו, בשנות האימה היינו מסבירים: תן ה’ כבוד לעמך! העם הבזוי והשפל תחת מגפי הסרדיוטים הנאצים, העם ההולך כצאן לטבח ועל זרועו צרוב מספר, משל היה פר באחו...
בעצמו חווה את האימה, וכך סיפר:
פחדנו לספר את עובדת היותנו יהודים... התרוצצנו כעכברים מבוהלים עם פלסטרים על הפה כדי שלא נבכה...
אך היום, כך מסביר ר’ עזריאל, אף אחד לא מבזה אותנו, בחורי ישיבה, אברכי חמד, ראשי ישיבה ורמ”ם, מוצי”ם ומשגיחים ממלאים את רחובותינו בכבוד גדול...
היום הפשט הוא אחר:
ובכן, תן כבוד ה’ לעמך!!
ריבוננו של עולם, שהעם שלך יכבד את עצמו!! שיתמלא בגאווה יחידה!!
תהילה ליראיו!! שיראי ה’ הנמאסים בעיני עצמם – תרום קרנם **בעיניהם!**
ותקווה, ופתחון פה...
זו היתה הרבנית ע”ה.
היא היתה מלאת כבוד לה’, לעצמה, ולכל מי שסביבה.
היא מלאה תהילה ליראת שמים. לא התביישה לדבר מול כל קהל על כל נושא:
צניעות, כבוד, יחס לכסף, יחס למשפחה גדולה, יחס לבעל, יחס לילדים.
וגם אם כל העולם מדבר בשפה אחת,
היא היתה כמו אברהם העברי... כל העולם בעבר אחד והיא הולכת עם האמת שלה עד הסוף.
בפקחות גדולה, ותקווה ופתחון פה.
והיו דבריה נשמעים.
כל מי שיש בו יראת שמים – דבריו נשמעים.
וזה באמת מעניין.
היא דברה בפני קהלים חסידיים שמורים, כמו שהיא דברה בפני נשים דתיות לאומיות, שאהבו אותה מאד! בפני חוצניקיות פתוחות, כמו לפני חסידות סקווירא... מסרה בהשתלמויות שונות של סמינרים ליטאיים, במעל”ה, בקול הלשון, בקו שלהבת ובמה לא?
מה היה הסוד שלה?
גבהות הלב בדרכי ה’!
אמת לא מתנצלת!

אולי זו המורשת העיקרית שלה, כמו שכתבה בהקדמה לספר ”כתר מלוכה”:

בהתרגשות גדולה ובהודיה לה’, הנני מגישה לכן בזאת את שאיפת חיי. שנים רבות חלמתי **לרום את קרן נשות ישראל** בתפקידן המיוחד. לתת להן את הרגשת ה”**יוגבה ליבו בדרכי ה’**”, בדרך הארוכה והמאתגרת של אם בישראל.
לתת להן להבין, כי גידול הילדים באהבה ובגאווה יחידה – זוהי בדיוק הנאמנות למלך.
והנה,
מתגשם החלום.

כוס תנחומים

שבורים ורצוצים אנו על הבשורה הקשה בהסתלקותה לשמי רום של הרבנית הצדקנית
מרת ייטל ניישטאט ע"ה

אשת שיבדלחט"א הרה"צ הגאון ר' אהרן דוד ניישטאט שליט"א
מרבני ארגון שלהבת ורב קהילת קהל חסידים נווה יעקב י-ם
בתו של הגאון ר' עזריאל טאובר זצוק"ל מייסד ארגון שלהבת

שהתלוותה לימין אביה הגדול לאורך עשרות שנים בכל קצוות תבל, והשפיעה במתק
לשונה על נשות ישראל, והעמידה וכוונה בתים רבים בישראל, החייתה רוח שפלים
ונדכאים,

נשגרה בזאת ברכת תנחומים לבעלה הגה"צ שליט"א ולכל המשפחה הרוממה.
ברכת תנחומים מיוחדת לאחים הדגולים פטרוני ארגון שלהבת, וממשיכי דרכו של האבא
הגדול,

יהי רצון שיגדור ה' פרצותנו ופרצות עמו ישראל ברחמים.

שממנו גורשנו לפני התשפ"ד שנים כהיום הזה!!! וכעת היא חזרה אליו...
כדי להתענג ולהתעדן מנטיעות החיים שהיא נטעה בתוככי שנות החיים
המלאות וגדושות שלה...

שתי נקודות מאוד מרכזיות היו משאת נפשה של הרבנית... והיא היתה
חוד החנית בהטמעת נושאים אלו:

א. לקדש ולהעריך את חיי השגרה בבית היהודי... ב. ולרומם את גודל
השליחות בלהעמיד עוד ועוד דורות של חיים בעולם... מדובר בשני
ערכים מרכזיים שקצת נשחקו בדורנו!!! ולמה???

כי השחיקה של החיים עשתה את שלה... אנחנו עייפים מהחיים... אז מה
העניין להשקיע בחיים?? ותחשוב שכעת נוסף על הכל... אם יום אחד גם
מסיימים את החיים... אז באמת בשביל מה להשקיע?

אז לא!!! חיי עולם נטע בתוכנו!!! וצדיק באמונתו יחיה!! ור' עזריאל
תמיד היה משגן: צדיק באמונה שלו לוקח כל רגע מת ומחיה אותו!!!
צדיק הופך כל רגע הווה ומתרגם אותו לחיי נצח... ממילא חיי הנישואין
זה לא לסחוב ולשרוד כאן בעולם... אנחנו בונים כאן בנין עדי עד... אנחנו
עכשיו בונים בעשר אצבעות את החיי עולם שלנו!! כל ילד יהודי שנולד
זה ילד לנצח!!! הרבנית התבטאה על הבן שלה שנפטר לפני כמה שנים...
אני לא גומרת להתגעגע אליו... כי בן זה בן לנצח!!! את אותו משפט היא
אמרה על כל בשורה שנגדעה באיבה ולא הספיקה להגיע לעולם... שום
דבר לא נבלע באדמה... אצל יהודי כל דבר מתורגם לנצח!!! היא העבירה
את המורשת שאביה ר' עזריאל היה משגן על אמא שלו שילדה ארבעה
ילדים בעיצומה של השואה... וכשהוא שאל אותה: אמא... הרי היית
בטוחה שהם לא ישרדו את השואה... אז למה ילדת אותם?? והאמא
כעסה וענתה לו: אמא זו אמא לנצח!!! ילד יהודי זה לא תשעים ס"מ
שמחייך למצלמה... יש פה נשמה!!! ונשמה היא נצחית... אמא זו אמא
לנצח...

אוי... כמה שהמסרים האלו קריטיים היום... אוי כמה נשמות ממתנות
בשמים בגלל שאמא שלהן עדיין צריכה 'לממש את עצמה...' מי יגיד
לאותה אמא שהמימוש העצמי הגדול ביותר זה להיהפך לאמא לנצח...
מי יסביר לאותה מתנדבת במד"א שמתגאה על הזכות שלה להציל
חיים... מי ישבר את אוזנה שאם יש משהו יותר חשוב מלהציל חיים...
זה להביא את החיים בעצמם לעולם... להעמיד חיי נצח כאן בעולם הזה...
מי יחזק וירומם את רוחן של נשות ישראל ויזכיר להן לדאוג לעצמן כדי

קשה לדבר... לברור את המילים... ההלם גדול... כמה משפטים
לפגוש אובדן מקרוב זה דבר שתמיד קשה... אבל עדיין!! תלוי במי
מדובר...

סו"ס יש אנשים שלא אוהבים את החיים... עברו הרבה מרירות בחיים...
השתדלו כמובן לקבל באהבה, אבל בסופו של יום היה להם פה לא
קל... כשאדם כזה מסתלק מן העולם, כמה שזה כואב לנשאים... אבל
חולפת להם בלב איזושהי מחשבה... נו... לפחות כעת טוב לה!!! כסה"כ
עזבה את נווה התלאות... מה שנקרא "סעו המה למנוחות, עזבו אותנו
לאנחות..."

אבל כשמדובר באדם שכולו חי... מחובר לחיים... אוהב את החיים...
כולו שוקק חיים... מעודד חיים... ובפתע פתאום הפרח המלבלב הזה
נגדע בפתאומיות... זה קשה!! זה מר!! זו גלולה שלא ניתנת לעיכול...

זו התחושה שכולם מרגישים עכשיו... מדובר ברבנית שכל הנושא שלה
היה להעצים את החיים!! לקדש את החיים!!! היא תבעה בעוז ותעצומות
לאהוב את החיים... להיות מחובר לחיים... וכולם הושפעו וקיבלו ממנה
מנות גדושות של טעם בחיים... ובפתע פתאום הלב נדם!! המנוע של
החיים פסק בבת אחת!! לרגעים מסוימים זה נראה כאילו... כאילו משהו
פה חזר בו... כאילו משהו פה מחזיר את המילים בחזרה... סליחה על
השאלה: האם גם עכשיו הרבנית ממשיכה לטעון שצריך לאהוב את
החיים?

זה הזעזע שמסתמא כל מי ששמעה אותה מרגישה כעת...

אבל לא!!! זה לא באמת סתירה... כי החיים שעליהם הרבנית כה דיברה...
זה הנצחיות של החיים!!! זו האמונה הבהירה שה-חיי עולם נטע בתוכנו...
החיי שעה שלנו מתורגמים לנצח!! ולכן צריך להתייחס לחיים בהתאם...
להעריך את חיי השעה ולהעניק להם חשיבות של נצח...

אותם אנשים חומריים שחיים מתוך הנחה ש"אכול ושתו כי מחר נמות..."
זה אנשים שלא באמת אוהבים את החיים... לא מחוברים לחיים שלהם...
כי איך.. איך אפשר לאהוב את החיים בו בזמן ש"מחר נמות..." איך
אפשר להשקיע ולתת אימון בחיים... אם יום אחד החיים האלו בוגדים
ומתנכרים ומתים?? דווקא מי שחי את הנצחיות של החיים... וחי באמונה
שכל רגע בחיים של יהודי מתורגם לנצח... כזה אחד יכול לאהוב את
החיים... הוא נותן אימון בחיים... יש לו כמה להשקיע... יש לאן!! מתוך
הבנה שאנחנו הגננים של גן עדן... גננים בשלט רחוק... וכל רגע נוסף
שיהודי חי כמו יהודי זו נטיעה שאנחנו הולכים לפגוש אותה באותו גן

המשך בעמ' הבא

עלון מס' 295 | אלול תשפ"ג

שתוכלנה להמשיך ולדאוג לכל מי שסביבן...
בראש השנה האחרון נגזרו בשמים שתי גזירות!!! גזירה אחת טובה וגזירה אחת נוראה...

הגזירה הטובה היתה שיצא לאור ספר "כתר מלוכה" בעוצם הזכות בלגדל משפחה גדולה... ספר שעשה מהפכה ומפני צנעת הפרט אכמ"ל ב"כמה יבראון" שהגיה לעולם רק בשנה האחרונה בזכותה... ובמקביל!! נגזר שבשלהי אותה שנה תסתלק אותה אשה גדולה... וכמו שכתוב אחר מטתו של אהרן הכהן שנשא את מטתו שמונים אלף ילדים שנקראו אהרן שהגיעו לעולם בזכות השלום בית שלו... מי יודע כמה תינוקות קטנים מלווים ללא אומר ודברים את ה"שפרה ופועה" שלהם... את המיילדת שדווקא לא פעתה להם אלא בעיקר לאמא שלהם... והכניסה בשקט בשקט עוד אמא יהודיה לרשימת הנשים הצדקניות שבזכותם ננאלו אבותינו במצרים ובזכותן עתידים להיגאל...

מי ישמיע את הקול הזה הלאה?? מי ימשיך להצית את השלהבת הזו בדורנו שעומס העבודה הכריע אותו... והנה אותה רבנית צדקנית הרימה את הכפפה הרגישה ורוממה את הנושא... כמה חשובה כל אמא בישראל, כמה חשוב כל ילד בישראל, כמה חשוב כל בית בעם ישראל!!! שלא ימכרו ילד יהודי תמורת משכורת מנופחת... ולא יוותרו על נשמה טהורה תמורת 'מימוש עצמי' וכדו'... מי ישמיע את הקול קורא במדבר הזה?? מי יעזי מעתה להציף את הנושא הכאוב הזה??

רק לחשוב כמה רטיות ופצעים חבושים נפתחו ביום זה... כמה זוגות שקבלו תעצומות נפש וכלים לקבל אחד את הניגודים של השני... לפתע הכל צף... לפתע כל הכאב... כל הקושי...

כמה מסירות נפש השקיעו הרבנית ויבדחל"ט"א מורינו הגאון ר' אהרן דוד שליט"א בלהשכין שלום באלפי משפחות, להפגיש אותם עם השכינה שבביתם, ולתת להם כח להפוך את נקודות החיכוך שביניהם להמלכת ה' ולשכינה שביניהם... כמה בתים נזקפים לבית הגדול הזה... כמה קורות רעועים חזרו והתייצבו... וכולם כעת פוגשים מקרוב את החיים מהזווית הנצחית שלהם!!!

השיחות המיוחדות בסמינרים שלהבת שתמיד עסקו בנתינת כח לאמא היהודיה, כפי שר' עזריאל זצ"ל תמיד ביקש לומר לציבור הנשים, שלא יקבלו על עצמם שוב קבלה חדשה לר"ה... אלא רק קבלה אחת ויחידה: שיתחילו להעריך את התפקיד שלהם ויפסיקו עם ההלקאה העצמית התמידית שמלווה אותם, על זה היא תבעה מהם לחזור בתשובה ולהתחיל לתת נוכחות והכרה לתפקיד המרומם שלהם...

נשות ישראל אל רבען נויישטט בכינה, המלבישתכן שני עם עדנים, המעלה עדי זהב על לבושכן, אוי מי יתן לנו תמורתה.

המשך מעמ' 2

הספר הזה יביא אותך בסייעתא דשמיא להרגשת הנאמנות למלך. **בזה שאת יודעת את מעלתך העליונה**, הרי את משבצת יהלומים בכתרו של מלך העולם, בבחינת "ויתנו לך כתר מלוכה".
את נאמנה למלך בזה שאת **באה** בתפקידך, מודעת למעמד המרומם שלך, לזכות הגדולה שהעניק לך הבורא - להיות אם בישראל!! ומתוך אהבה אינסופית לה' יתברך, לעצמך, למשפחתך - את דואגת לשמור על כוחותייך, שהרי את מלכה בממלכת ה' יתברך!

בהמשך הספר היא ממשיכה להעצים את אותה נקודה: אנחנו מתפללות בסדר זכרונות של ראש השנה: **וְגַם אֵת נַח בְּאַהֲבָה זָכְרָת. וּמִתְפַּדֶּהוּ בְּדָבָר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים, בְּהַבְיָאָה אֵת מִי הַמַּבּוּל לְשַׁחַת כָּל בְּשָׂר מִפְּנֵי רוּעַ מַעַלְלֵיהֶם.**
על כן זָכְרוּנוּ בְּאֵלֵינוּ ה' אֱלֹהֵינוּ, לְהַרְבוֹת זְרַעוֹ כְּעֶפְרוֹת תַּבְּל וְצִאֲצָאֵיוּ כְּחֹל הַיָּם.

ויש לשאול:

מה פירוש "על כן"?

הקב"ה זוכר את נח באהבה, מתי?

כשהביא את מי המבול?

מה הקשר "על כן"?

בזכות מה הוא זכה לאהבה הגדולה של הקב"ה?

למה בא זכרונו לפניו?

האם יש כאן איזו שהיא זכות?

ממש לא.

יש פה מצב.

יש מבול.

מה זה? שבלבל הכול, שבילה הכול, שהוביל הכול מהגבוה לנמוך.

יש רוע מעללים,

והוא לא שם---

את שומעת?

הוא בתוך הכול ולא שם!!!

נשאר צדיק תמים,

מתהלך לפני האלוקים בתמימות,

אז נכון...

אם היה בדורו של אברהם לא היה נחשב לכלום...

לכלום...

אבל הוא לא בדור של אברהם אבינו...

הוא בדור של מבול.

כולם מסביב מבולבלים ובלויים ומובילים הכול מהגבוה לנמוך.

כולם.

והוא - לא!!!

אז הקב"ה זוכר אותו באהבה גדולה!! ופוקד אותו בפקודת ישועה

ורחמים.

וגם את נח באהבה זכרת, **ועל כן** זיכרונו בא לפניך,

להרבות את זרעו וצאצאיו...

יש שכר מיוחד למי שנשאר צדיקה תמימה בדור של מבול. שלא פוחדת

לעשות מה שצריך לעשות מתוך **נבחות לב** של הליכה בדרכי ה'.

זו היתה הרבנית ע"ה.

צדיקה תמימה בדור של מבול.

ת.נ.צ.ב.ה.

